

Preložila PETRA BADALEC

STÍNOVÁ NEVĚSTA

SHELBY
MAHURIN

COO
BOO

Stínová nevěsta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Shelby Mahurin
Stínová nevěsta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STÍNOVÁ NEVĚSTA

STÍNOVÁ NEVĚSTA

SHELBY
MAHURIN

PŘELOŽILA PETRA BADALEC

COO
BOO

Shelby Mahurin napsala také

Série Šarlatový závoj

Šarlatový závoj

Série Holubice a had

Holubice a had

Krev a med

Bohové a monstra

Přeložila Petra Badalec

THE SHADOW BRIDE

Copyright © 2025 by Shelby Mahurin. Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers. All rights reserved.

Cover © 2025 by Sasha Vinogradova

Translation © Petra Badalec, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-4100-8

ISBN e-knihy 978-80-267-4101-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4110-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4111-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Pippě, která na stránkách této knihy bude žít navždy.

ČÁST I

Chat échaudé craint l'eau froide.
Kdo se jednou spálil, i na studené fouká.

KAPITOLA JEDNA

Odras

Jediné, co vyplňuje ticho, je jednoduchá melodie vycházející z hrací skříňky.

Sleduju tu cetku z druhé strany ložnice, figurky se točí v mechanickém tanci a jejich nabarvená křídla se třpytí v záři jediné osamělé svíce. Reid ji zapálil dnes večer, zatímco jsem předstírala, že spím. Za soumraku se Lou po špičkách přikradla k oknu, aby odhrnula záclony a vpustila dovnitř měsíční svit, ale bouřková mračna zakryla noční oblohu a místo světla se do mého pokoje vkradly stíny. Obklopují mě jako plášť, zatímco víly tančí ve svém kruhu světla.

„Jsi v pořádku, Célie?“ šeptne Mila z křesla u postele.

Po událostech v jeskyni našla trhlinu v závoji poblíž Saint-Cécile a proklouzla skrz ni, aby mi mohla v říši živých zůstat nablízku. I když mluví jen málo – a mě žádá, abych mluvila, ještě méně –, nedokážu se rozhodnout, jestli mě to těší, nebo ne. Nedokážu se rozhodnout, jestli ji tu vůbec chci.

„Nic mi není,“ zašeptám.

A víly tančí dál.

Lou a Reid přinesli z mého pokoje ve Věži chasseurů hrací skříňku spolu se vším mým pozemským majetkem: svíčkami ze včelího vosku a lahvičkami s růžovým parfémem, bižuterií a knížkami pohádek s popraskanými hřbety. Na mé posteli leží smaragdově zelená

přikrývka. V rohu místnosti stojí pozlacené zrcadlo. Na sobě mám tu směšně průsvitnou noční košili.

Chtěli mi pomoci tím, že svůj domov zaplnili mými věcmi.

Chtěli mi připomenout, že jsem pořád Célie Tremblayová.

Nemohli vědět, že jsem kdysi toužila po vílách z téhle hrací skříňky stejně, jako jsem je milovala. Snila jsem o tom, že jim ukradnu křídla a odletím do jejich říše okouzlovat divoká stvoření a dvořit se svému vlastnímu vílímu princí. Moje chuťva Evangeline mi tu hrací skříňku dala k osmým narozeninám a já jsem celé dva týdny nemluvila o ničem jiném, dokud ji Filipa – vzteky bez sebe – nesebrala z mého nočního stolku a nerozbila ji na kusy.

Samozřejmě toho okamžitě litovala a víly slepila, jak nejlépe uměla. Nových prasklinek v jejich úsměvech jsem si nikdy nevšímalá. Možná jsem byla ještě moc malá – příliš zaneprázdněná sny o velkých dobrodružstvích a romancích, které mi vyrazí dech – nebo jsem jim jen prostě nevěnovala pozornost. Teď na ty praskliny zírám a tiše je nenávídím.

Snila jsem o tolika hloupostech.

Odvrátím se, těžce si povzdechnu a znovu se nadechnu – instinktivní reakce, která naplní mé tělo vzduchem, který už nepotřebuje. *Chyba.* Žaludek se mi stáhne při náhlém přívalu vůně a ústa mi zaplaví sliny. Bolí mě hlava. Dásně mi pulzují. I když zavírám oči, aby se mi nedělalo zle, temnota mých víček se mění v nechutný kaleidoskop barev, který pulzuje v rytmu srdcí v obývacím pokoji. Dvou srdcí. Pěsti se mi svírají, zuby se mi prodlužují a sliny tečou proudem. Krk se mi bezděčně stáhne a na vteřinu se můj pohled přesune ke dveřím ložnice. Všechno kolem ustrne a vyostří se.

Cítím pohyby Lou a Reida těsně za nimi.

Slyším je v kuchyni připravovat večeři – jemné cinkání příborů, občasné otření jejich ramen, když se minou. Louino srdce se zrychlí, když ji Reid políbí na spánek. On se zasměje, když ho ona plácne po zadku. Jsou zcela pohrouženi jeden do druhého.

Zcela rozptýlení.

Nevšimnou si tě, šeptá mi v hlavě známý hlas. Ne, dokud nebude příliš pozdě.

A je to pravda. I když zavřu oči, téměř vidím, jak jim v žilách koluje krev, a dokážu si představit, jak chutná – na jazyku je hustá, sytá a horká, *dekadentní*, jako královská hostina. Mila by mě nezastavila. Strávily jsme spolu poslední chvíle, a i když se o tom nezmínila, vím, že se cítí za můj osud částečně zodpovědná. Kdyby mě nějak *přinutila* projít tím prokletým zlatým světlem, možná by se nic z toho nestalo, ale místo toho mi řekla, ať si zvolím sama.

Řekla, že pokud to neudělám, ztratím možnost volby navždy.

Jak ironické.

Naprázdnou polknu. Ne, Mila by mě nezastavila – ani by nemohla –, ale zastavila by mě Odessa? Nakloním hlavu a poslouchám, jak listuje stránkami své knihy a záměrně ty nechutně sladké lidi ignoruje. „Bolí mě z nich zuby,“ řekla včera, než na mě upřela svůj typicky pronikavý pohled. „Kdy už půjdeme domů?“

Domů.

Pro ni to znamená Requiem. Michal ji sem poslal, aby na mě dohlížela, *vedla* mě, ale nikdy neměla v úmyslu zůstat v Cesarine navždy. V hloubi duše vím, že ani Michal to nezamýšlel. Poslední slova, která mi řekl, mě stále pronásledují ve snech – nebo by pronásledovala, kdybych spala.

Prosím, zůstaň.

Neví, že jsem ho slyšela. Neměla jsem ho slyšet, ne, když moje srdce přestávalo tlouct, přesto to tak ale bylo. Slyšela jsem ho a už to nejde vrátit. Prosil mě, abych zůstala, ale kde je teď? Proč netrval na tom, abych zůstala s ním na Requiem? A pokud ne tam, proč se ke mně nepřipojil *tady*, v téhle bezútěšné místnosti, aby mi pomohl s proměnou místo Odessy? Ty otázky mě znechucují, jsou směšné, zbytečné, jsou to ty nejmenší z mých problémů, nedokážu je ovšem

pustit z hlavy. Nechat ho odejít. Nemám nic, co by mě od téhle šarlatové mlhy rozptýlilo, Michal se mi rozlévá po kůži jako jed a já se se po něm nemůžu přestat sápat.

Proč mě kousl, jen aby mě pak opustil? Proč mě nechal v péči mých přátel – nechal mě, abych jim *ublížila*?

Neuvědomuju si, že svírám kliku, dokud mě nezačne pálit dlaň.

Se syknutím ji pustím, uskočím a zlostně zírám na stříbrný řetízek omotaný kolem ní. Lou si myslela, že takové opatření nebude potřeba. Když jsem na tom trvala, protestovala, ale nakonec mi vyhověla a vydala jediný stříbrný šperk, který měla: ošklivý, zašlý náhrdelník, který kdysi patřil její prababičce. Teď v kuchyni předstírá, že se jí navaluje, když jí Reid nabízí mrkev, a já zatnu zraněnou ruku v pěst.

„Zadrž dech,“ řekne Mila tiše.

Neušimnou si tě, opakuje ten děsivý hlas v mé hlavě.

Při tom zvuku okamžitě přestanu dýchat a po několika vteřinách tvrdého boje se sebou samou se donutím od dveří ustoupit. V tom hlase, ať už se ozývá odkudkoli a vydává ho kdokoli, zazní zklamání. *Umřeš hladý.*

Zní to jako moje sestra.

„Ne, neumřu.“

Divoce zatřesu hlavou na stín v zrcadle, zatímco mě Mila sleduje s doširoka otevřenýma očima. A proč by neměla? Vedu rozhovor s někým, kdo tady není, a nic z toho – *nic* – není skutečné. Filippa nemůže být v téhle místnosti se mnou. I kdyby Fredericův rituál nějak zafungoval, i kdyby se opravdu vrátila jako duch nebo – nebo jako něco jiného, pořád bych ji viděla. A Mila by ji také slyšela.

Moje odhodlání se tím ještě více upevní. Milino mlčení víc než cokoli jiného dokazuje, že Filippa je stále mrtvá a tohle je jen halucinace. Nebylo by to poprvé, co slyším hlasy, že? Zlobně hledím do zrcadla. Jemné prasklinky na jeho stříbrném povrchu podivně lámou světlo, ale jinak je sklo nehybné a tiché. V závoji není žádná trhлина,

neslyším žádnou ozvěnu smíchu. Nezahlédnu ani záblesk smaragdového oka.

Dál hladově zírám do zrcadla.

Vím, že bych to neměla dělat. Vím, že bych neměla doufat.

Přesto se plížím vpřed, až stojím před tou prokletou věcí a hledím na místo, kde by měl být můj odraz. Modlím se už posté – potisící –, aby *tento* okamžik byl tím, kdy sen skončí. Aby mě *ted'* polibkem probudil princ z pohádky a my dva žili šťastně až do smrti.

Prosím.

I když tam stojím ještě několik vteřin a čekám, nic se nestane. Zavřu oči. Otevřu je. Když zrcadlo i nadále zůstává prázdné, zaplaví mě hořkost a bez přemýšlení se otočím, popadnu hrací skříňku a mrštím s ní o podlahu. Ukolébavka se přeruší násilným, uspokojivým *zařinčením*, ale můj vztek to neuchlácholí – naopak mi stoupá do krku jako žluč a já proklínám ty porcelánové střepy. Prázdný úsměv vílí princezny zůstává bez úhony. S neznámým zavrčením na něj vši silou dupnu. Pošlapu je *všechny* – každíčkový střep –, dokud nezůstane jen třpytivý prach a moje bosé nohy nezačnou krváčet a bolet. *Chci*, aby krvácely a bolely.

Než však stačím popadnout stříbrný řetízek, ozvou se z předstíne tiché hlasy. Vchodové dveře se tiše otevřou a já zaslechnu šustění vlněných nohavic a hedvábných šatů. Stálý tlukot dvou dalších srdcí. *Dvou, ne tří*. V další vteřině překročí práh lehké kroky a dveře se opět zavřou. „Jak je jí?“ zašeptá Coco.

„Propásli jsme něco?“ zeptá se Beau.

Čekám, že se k jejich hlasům přidá Jean Lucův, ale neozývá se. Nepřišel.

Dá to práci neplést si je, co? zpívá ten hlas. *Jean Luc, Michal... Michal, Jean Luc...*

Snažím se ho ignorovat. Tiché, vlhké zvuky Reidova nože ustanou, když zamumlá: „Nic nového.“

On tě nikdy nebude milovat.

Zašklebím se a podívám se na zbytky hrací skříňky. „Nechtěli jsme ji budít před večerí.“ Lou škobrtne, když se jí Melisandre proplete pod nohama, a její další slova doprovází zvučné vrnění. „Vypadá... vyčerpaně.“

Mila se přiblíží a zvedne ruku, jako by mě chtěla obejmout. Uklidnit mě. Když se však napnu, protože se bojím kontaktu, zarazí se a ruka jí opět klesne podél těla. „Dneska to bude lepší, Célíe,“ řekne tiše, zatímco si Coco a Beau rozvazují boty. „Neztrácej naději.“

Odolávám nutkání vysmát se jejímu optimismu. „A na základě čeho tak usuzuješ? Včerejší noci? Té předtím? A co minulý *týden*?“

Mila neodpovídá. *Nemůže* odpovědět – alespoň ne pravdivě – a místo toho obě posloucháme, jak se Beau ptá: „Snědla už něco jiného?“

Někdy zapomínají, že je slyším. Někdy předstírají, že se nic neměnilo.

Reid pokračuje v práci s nožem a zkušenou rukou krájí maso a zeleninu. Vůně – divoká, zemitá, možná zvěřina a hrášek s mrkví – se line pod dveřmi mé ložnice a svírá mi žaludek. „Od včerejší večere ne.“

„A dnes večer?“

Reid neváhá. „Jelen. Doufáme, že větší zvíře pomůže.“

Větší zvíře. Potlačím nutkání zvracet.

„Říkala jsem ti,“ Lou alespoň ztiší hlas, ale já stejně slyším každé slovo, „že její tělo jelení maso nechce. Měli jsme – nevím – sehnat medvěda, nebo...“

„Máme v Belteře vůbec medvědy?“ zeptá se Beau náhle.

Coco si s povzdechem pověsí plášť a z vůně její *krve* se mi znovu zamotá hlava. Chytím se postele, abych neupadla, když odvěti: „Jak můžeš něco takového nevědět? Jsi přece *král*...“

„Nejsem král *medvědů*, Cosette.“

Odessa si v rohu odfrkne.

„Ne, Beauregarde,“ řekne Coco trpělivým hlasem, „v Belteře medvědi nežijí, ale upřímně řečeno, její tělo netouží po žádném zvířecím mase. Potřebuje se nakrmit – tentokrát doopravdy. Řekla jsem jí, že jí s lovem pomůžeme, ale odmítla.“

Odessa zavře knihu a poněkud šibalsky se optá: „A vy máte s lovem lidí nějaké zkušenosti?“

Rozhostí se ticho a všichni se k ní neochotně otočí. I když se snaží její přítomnost ignorovat, nikdy ji úplně nevytloučí – asi kvůli mně. Včera kárala Lou za to, že dala Melisandre sýr. „Máš vůbec ponětí, co mléčné výrobky dělají s kočičím zažíváním?“ Nakonec zasáhl Reid, načež Odessa zahájila téměř hodinový referát o historii a mýtech spojených s rudovlasými lidmi. Coco se zhluboka nadechne. „Samozřejmě že s *lovem* lidí zkušenosti nemáme, ale...“

„Já vlastně ano.“ Na rozdíl od Coco se Reid nesnaží nechuť k upírce ve své kuchyni skrývat. Někde mezi Odessiným tvrzením, že Melisandre smrdí, a tím, že podle historie by měl být kvůli svým vlasům hned při narození obětován, Reid pozapomněl na své dobré vychování. „Společně bychom Célii mohli pomoci nakrmit se, aniž bychom při tom někomu ublížili.“

„Ach, no jistě.“ Představuji si, jak Odessa zdvořile a bez špetky zájmu zkoumá své nehty. „Náš lovec. Pověz mi, drahoušku, s těmi svými nezměrnými zkušenostmi, jak si představuješ, že by se to celé odehrálo? Vy čtyři – z čehož tři vládnete celé Belteře – byste se za soumraku vydali do ulic hledat Célii večeri?“

„My bychom se nevydali...“

„A co by se stalo, kdybyste ji našli?“ pokračuje Odessa s předstíranou lehkostí, aniž by si ho všímala. „Možná by to byl nějaký sympatický mladík spěchající domů z noční směny v obchodě. Zahnali byste ho do temné uličky a zdvořile ho požádali, aby vám nabídl žílu? Okouzlili byste ho, kdyby odmítl? Hmm... ne.“ Zamyšleně si

poklepe nehtem na bradu. „Jsi přece lovec. Místo toho bys ho pravděpodobně zneškodnil, zatímco Célie by mu násilím sebrala životní sílu. V obou případech byste mu ublížili. Pravděpodobně ho dokonce zabili.“

Zírám na své nohy, aniž bych je skutečně viděla, a poslouchám tiiché šustění vzduchu, když Reid zavrtí hlavou. „Célie by nikdy nikomu neublížila.“

„Viděl jsi někdy novorozeného upíra pít krev?“ Odessin hlas zní neobvykle vážně a nikdo jí neodpovídá. *Ona* nemůže předstírat, že ignoruje mé zostřené smysly – chce, abych slyšela každé její slovo. „Možná jsi Célii kdysi znal, jenže ona už není člověk. Nebude schopná ovládat své impulzy, a to ji činí nebezpečnou. *Zejména* pro vás všechny. Je k vám zjevně přitahována – dokonce vás miluje –, ale všechny silné emoce se u novorozeného upíra mění v hlad. Potřebuje být mezi svými na Requiem. Nechápu, proč vám Michal dovolil, abyste ji sem přivedli, ale...“

„Célie nechtěla žít na Requiem,“ přeruší ji podrážděně Lou, zatímco já opět zvednu oči. „Řekla nám to těsně před smrtí.“

„A co zabít své přátele?“ zeptá se Odessa. „To by Célie chtěla?“

„To se nestane.“

„Pokud ucítí tvou krev, zatímco se bude krmit, Louise le Blancová, stane se to.“

„No, tak v tom případě,“ odsekne Lou a zamíří chodbou k mým dveřím, „doufejme, že jí chutná jelení.“

O chvíli později zaklepe a mně připadá, jako by mi nohy zarostly do podlahy, když se dveře pootevrou. Strčí hlavu dovnitř a tiše se zeptá: „Célie? Jsi vzhůru? Měla jsem dojem, že jsem slyšela...“ Její pohled padne na rozbitou hrací skříňku a vytřeští oči. Naprázdno polknu. „Je... všechno v pořádku?“

„Rozbila se mi hrací skříňka.“ Řeknu to rychle, horečnatě, ale sloupek postele se mi v ruce začíná tříštit, protože nedokážu zadržovat

dech a zároveň mluvit. Nedokážu zabránit tomu, aby se vůně její magie stala *chutí* na mém jazyku, a... a... další slova se mi zadrhnou v hrdle. „Ale... myslím, že ji dokážu spravit. Myslím, že zvládnou...“

Lou tiše pískne a skloní se, aby prstem setřela třpytivý prach. Rty se jí zachvějí. „Sakra. Myslím, že tak obdivuhodný výbuch vzteku nedokážu opravit ani *já*. Pěkná práce, Célie, ale – je to škoda. Měla jsem s touhle strašidelnou hrací skříňkou nějaké plány.“

Zmateně zamrkám. „Cože?“

„No, chtěla jsem ji schovat Reidovi pod polštář, až dneska večer usne.“ Zamává rukou a její kouzlo okamžitě omámí a otupí ostrou hranu mého hladu. Z jejího vlastního žaludku se v reakci na to vydere ohlušující zakručení. Láskyplně si ho pohladí. „Včera se mě snažil vyděsit – schoval se pod postel a tak, chudáček. Myslel si, jak na mě nevyzrál – chytil mě za kotník, když jsem procházela kolem.“ Nasadí záludný úsměv. „Nemá ponětí, co tím spustil.“

„Proč... proč by něco takového dělal?“

„Možná jsem mu minulý týden obarvila obočí na modro.“ S jiskřičkami v očích vstane, otře si ruce o kalhoty a jednu mi podá. „Pojď na večeři, Célie. Neměla bys tu sedět sama.“

„Nejsem sama,“ odpovím reflexivně.

Filippin smích se znovu rozlehne kolem mě a chloupky na krku se mi zježí. Letmo zahlédnu Milu, která se zamračí.

„Jasně, samozřejmě. Mila je taky zvaná.“

I když zaváhám a opatrně se zadívám na její nataženou ruku, Lou se usměje a zakmitá prsty. „No tak. Chceš, abychom tě prosili, abys s námi byla?“ Tentokrát nečeká na moji odpověď, prostě mě chytne za ruku a táhne mě chodbou osvětlenou svíčkami k ostatním. „Přestaň vzdorovat, ano? Je to jenom *večeře*. Mezi přáteli se není čeho bát.“ Když neodpovím, ohlédne se a v jejích očích se odráží Milina stříbrná tvář. „Že jo, Milo?“

„Je to tak,“ řekne Mila a statečně se mě snaží uklidnit.

Neslyší však tichý smích, který se ozývá ze zrcadla za námi. Odolávám nutkání otočit se a zahlédnout svou sestru, jak mě v odraze špehuje. *Ano, Célie, zdá se, že mi brouká. Nemáš se čeho bát.*

Je to jen večere.

KAPITOLA DVĚ

Sedmá židle

Prostřeli pro sedm, stejně jako to dělají každý večer.

Když vstupujeme do otevřeného prostoru, který slouží jako kuchyň a obývací pokoj, nasadím křehký úsměv a tu sedmou misku ignoruju. Stejně jako každý večer. Protože na tom nezáleží – *nezáleží* – a Jean Lucova nepřítomnost nemůže způsobit, že se budu cítit hůř, než už se cítím.

Držím se toho přesvědčení jako záchranného člunu na moři, zatímco Mila odplouvá k Odesse.

„Célie!“ Beau se ke mně jako obvykle hrne první, přeskočí pohovku a pevně mě obejmě. Coco ho následuje. Brzy mě oba objímají a já stojím ztuhlá mezi nimi, sevřu čelisti a odtahuju se od nich, i když bych je nejraději přitiskla k sobě a nikdy nepustila. Při té představě se mi v hlavě znovu ozve smích. *Protože je miluju*, řeknu sestře ostře.

Hmm. Jsem si jistá, že to je ten důvod.

Srdce se mi zastaví a odvrátím tvář od krku Coco.

Nevím, jestli si toho některý z nich všiml, protože ani jeden nic neřekne, ale když se odtáhnou a usmějí se na mě, oči mají mírně vytržštěné. Upřu na ně pohled a cítím se trochu špatně. Nepotřebuju odraz v zrcadle, abych si uvědomila, že se změnil i můj vzhled. I když jsem vždy měla světlou pleť, teď září éterickou bělostí a moje tmavé vlasy jsou delší, hustší a těžší, vlní se mi po zádech a ve svitu svíček se

lesknou jako sklo. Dlouhé pohledy mých přátel a jejich prudké nádechy potvrzují to, co už vím: moje tvář se stala zbraní.

„Museli jsme na pár hodin odejít,“ řekne Coco trochu zadýchaně, „ale všechno už je vyřízené. Jak se máš, Célie? Vyspala ses dobře?“

Její slova znějí zlověstně, a i když se jí chci zeptat, *co* je vyřízené, neodvážuju se promluvit. Místo toho se usměju ještě zářivěji a beze slova jí stisknu ruce.

Ve skutečnosti jsem nespala celý týden.

Filippa v mé hlavě zní téměř znuděně. *Věčná oběť.*

„No, já rozhodně ne.“ Beau mi odsune židli od stolu, abych si mohla sednout, a já se přinutím soustředit se na něj. Na *něj*, ne na svou sestru. Na to, co je v této místnosti skutečné a hmatatelné. Nad námi se vesele blýskají měděné hrnce a pomrkávají dolů na odřené a ne-sourodé misky s dušeným masem. Celý byt voní radostí a mělo by to být moje nejoblíbenější místo na světě. Kdysi tomu tak možná bylo.

Teď je to ale vězení.

„Jestli to takhle bude pokračovat,“ říká Beau bez zaváhání, „budu trvat na tom, aby jedna z čarodějek v téhle domácnosti vyčarovala do obýváku pořádnou postel. Už několik *dnů* mě bolí za krkem.“ Ukáže bradou na složené deky a polštáře naskládané na pohovce, kde spí s Coco od té doby, co jsme se před týdnem vrátili z Requiem.

„To ty jsi chtěl, abychom tady zůstali – ne že bych si stěžovala,“ dodá rychle směrem ke mně. „Jsem radši tady než na hradě, zvlášť když se tam motají chasseuři.“

Stále se usmívám, přikývnu a držím ústa pevně zavřená. I přes Louino kouzlo je vůně takové spousty krve v místnosti nesnesitelná. Zvláště Louiny a Cocoiny. Michal mi jednou řekl, že krev magických bytostí chutná silněji než lidská, a teď mu věřím. Jako obzvláště mocné magické bytosti voní moje dvě přítelkyně *lahodně*.

„Myslíš tu krasavici Brigitte?“ Beau mi přisune židli ke stolu, zatímco Reid vezme mou prázdnou misku a naplní ji – ne gulášem.

Při tom pohledu se mi zvedne žaludek. Moje večere je hustší, tmavší a celkově odpudivější než vývar, maso a zelenina a zbarvuje bílý porcelán do karmínova.

Na sedmý pokus to určitě vyjde, nemyslíš?

Při zvuku toho hlasu mi v uších stoupá tlak a já musím zatnout zuby, abych na něj nezavrčela.

„Technicky vzato, Brigitte ještě není chasseur, ale nemám jí za zlé, že se dnes večer chová trochu...“ Beau hledá to správné slovo a můj vnitřní boj vůbec nevnímá. „Znepokojeně. Dnes večer došlo k dalšímu incidentu v Saint-Cécile. Vykradači hrobů,“ vysvětlí mi. „Obvykle je to jen drobná nepříjemnost, každých pár měsíců prostě zmizí pár těl, ale začíná to být neúnosné. Vykopali už polovinu hřbitova.“

Zamračím se, ale nikdo jiný nijak nereaguje – zdá se, že už tu novinku slyšeli. K mému překvapení zůstává hlas v mé hlavě také tichý, ale to je *samozřejmě* jasné. Mentálně se otrěpu a frustrací si málem rozdrtím zuby. Ona *neexistuje*. Odessa si vybrala právě tento okamžik, aby se posměšně zvedla ze židle, stejně znechucená krví v mé misce, a zmizela chodbou do svého pokoje. Mila ji následuje. Nikdy nezůstávají na večeři. Odessa se místo toho vypaří do East Endu, aby povečeřela jinde, a Mila ji – bez vědomí své sestřenice – doprovodí.

Beau se za nimi zamračí. „Taková vřelá, empatická bytost, ta Odessa. Královna emoční inteligence – ta strčí do kapsy i Brigitte.“

„Ta vřelá, empatická bytost tě pořád slyší.“ Reid se posadí vedle Lou a nechá mezi námi volné místo pro sedmého hosta. Tu židli ignoruju. Odmítám se na ni podívat. „Být tebou, byl bych opatrný.“

„Nesmysl.“ Beau si zabere místo vedle mě, okamžitě se na židli zakloní a proplete si prsty ve svých tmavých vlasech. „Jestli se ta upíří dáma rozhodne, že si chce dát doušek, Célie jí za mě nakopec zadek.“ Ušklíbne se mým směrem. „Že jo?“

„Co?“ Nedávám pozor, zareaguju bez přemýšlení a okamžitě za to zaplatím: oheň mi trhá hrdlo a oči se mi zalévají slzami bolesti

a silnou chutí mých přátel na jazyku. Tentokrát však Beaua nemůžu jednoduše ignorovat a nemyslím si, že pouhé přikývnutí nebo zavrtění hlavou účinně vyjádří rozsah jeho hlouposti. „Odessa je prastará,“ zalapám po dechu. „A velmi silná. Viděla jsem, jak holýma rukama vytrhla jinému upírovi *jazyk*.“

Odessin hlas se ozývá chodbou. „A nikdy na to nezapomeň, drahoušku.“

Beau si odfrkne, jeho židle dopadne zpět na všechny čtyři a on se pustí do svého guláše. „Nepodceňuj se, Célie. Trénovala jsi s chasseur-y. Jsem si jistý, že bys pár jazyků taky dokázala vyrvat – nejlépe tedy *její*, pokud mě hodlá dál poučovat o nejlepších způsobech, jak zavést obchodní embargo.“

„Pořád lepší než poslouchat, jak podrobně popisuje, jak zemřeli všichni tvoji předkové,“ utrousí Lou ironicky.

„Ale kdeže, touhle radostnou informací obšťastnila i mě,“ řekne Beau. „Můj prapradědeček prý zahynul, když ho na královské lovecké výpravě nabral jelen na paroží, zatímco vykonával potřebu...“

Přeruším je, než se stačí rozjet, protože mě znovu začíná bolet hlava. Krev v jejich žilách voní lahodně, ale ta v mé misce *odporně* páchne. „Tohle je nechutné a já nemám ani trochu chuť sahat na cizí jazyky.“

Lhářko.

„Možná jsi ještě nenašla ten pravý,“ podotkne Coco moudře.

„Když už o tom mluvíme...“ Beau se otočí k Reidovi, než stačím odpovědět, a já rukama sevřu svou sukni, když mě znovu ovane jeho vůně, zatímco Filippa se směje a pobízí mě, abych se přiblížila. Ukáže lžící na prázdnou židli vedle mě. „Kde je tvůj nesnesitelný přítelíček? Dneska večer na hradě nebyl.“

Ačkoli jsem se snažila na Jeana Luca nemyslet, ta otázka mě přesto zaskočí. Nebo možná ne ta otázka, ale její formulace. Protože Jeana Luca označil za „Reidova nesnesitelného přítelíčka“, ne mého, a – asi

je to teď pravda. To poznání mě zasáhne jako rána pěstí. Přehluší i lahodnou vůni Beauovy krve.

Reid na mě vrhne letmý pohled, ale já předstírám, že jsem si toho nevšimla, a řekne: „Nemohl se utrhnout z Věže. Mrzí ho to.“

Navzdory mým nejlepším úmyslům se moje oči na okamžik setkají s jeho. „Ne, nemrzí.“

Po dobu jednoho překvapeného úderu srdce na sebe zíráme.

„Célie, on...“ Reid zaváhá, zjevně rozpolcený. I když by raději spolkl svůj kuchyňský nůž, než aby vedl tenhle rozhovor, je Reid pořád Reid a nikdy by mi nelhal. „Dej mu prostor,“ řekne nakonec. „Však on se s tím vyrovná. Jen... má kvůli tomu všemu těžké období.“

Ta slova – vyslovená tak upřímně, tak nevinně – zajedou pod rozravený žár, který vře v mé hrudi a vyplňuje prázdnotu, již cítím od doby, co jsem se probudila jako upír. Od doby, co jsem se probudila mrtvá. *Tak on má kvůli tomu všemu těžké období.*

„Opravdu?“ zeptám se tiše.

Zabij je, nabádá mě Filipa ještě tišeji.

Stůl jako by při mém výrazu kolektivně vydechl a mé kůže se dotknou pavučiny Louiny magie. Otupují ostré hrany mého hněvu a já je nenávidím – *nenávidím* je – a odolávám nutkání rozškrábat si kůži, odloupávat jednu krvavou vrstvičku po druhé, dokud to nebudu zase *já*, dokud nebudu *Célie*. Ne někdo, kdo halucinuje o své mrtvé sestře. Ne někdo, kdo si mimoděk přisune židli blíž k člověku vedle sebe a počítá, kolik vteřin by mu trvalo nejdřív ochromit Beaua, pak Coco a Reida. Lou sedí přímo naproti mně, takže k té bych se dostala nejpozději. Bylo by také nejtěžší ji přemoci, ale její *krav*...

Při té myšlence mi puknou dásně a vyjedou z nich tesáky – sliny, které se mi nasbíraly v ústech, teď vytrysknou ven, až se mi zvedne žaludek a začnu se jimi dusit.

Bože.

Uskočím dozadu, převrhnou židli a před očima se mi udělají bílé skvrny. *Bože, bože, bože.* Hrudník se mi zvedá, jak se snažím zadržet dech, a všichni na mě teď zírají vyděšenýma očima. Reid i Coco se zvedli od stolu a Beau sedí naprosto nehybně, jako bych byla divoké zvíře – predátor – a on se neodvažoval pohnout, aby na sebe neupoutal mou pozornost. *Už to skoro je, Célie.*

Jen Lou se na mě dál klidně dívá. „Měla by ses teď asi najíst.“

V mém zorném poli se v chodbě objevují Odessa a Mila, mlčí a pozorují mě.

„Omlouvám se.“ Jednou rukou se držím stěny kuchyně, druhou si zakrývám ústa a schovávám zuby před ostatními. Pod víčky mě pálí nové slzy ponížení. V poslední době se zdá, že jediné, co dokážu, je omlouvat se, a *Jean Luc* to má tak těžké? „Je mi to moc líto. Nechtěla jsem... Měla jsem...“

Lou mávnutím zápěstí narovná mou židli a odstrčí mou misku na okraj stolu. Z krve se opět zvedne pára. Ačkoli nevypadá vyděšeně jako ostatní, jiskra v jejích tyrkysových očích zmizela a tvář má bledší než obvykle. Koneckonců ohrožují její rodinu. Její domov. Žár v mé hrudi se promění v led.

„Jez, Célie,“ řekne.

Cítím, že přikývnu, a udělám opatrný krok vpřed. Pak další. Když se vrátím na své místo u stolu a kvůli Beauovi se snažím pohybovat co nejpomaleji, visí v místnosti ticho těžké jako olovo. Beau sedí vzpřímeněji než předtím a v ruce pevně svírá lžici. Beze slova vezmu tu svou, ponořím ji do krvavě rudé tekutiny v misce a přiblížím ji k ústům.

Krev chutná stejně odporně, jak voní.

Já se ale nezašklebím ani jinak nedám najevo své znechucení, ani když mi sestra šeptá: *Jak dlouho tohle vydržíš, ma belle? Jak dlouho, než tě tvé tělo ovládne?*

Ignoruju halucinace, stejně jako ignoruju svírání žaludku, když mi do těla vstupuje jelení krev. „Omlouvám se,“ řeknu znovu, tentokrát

klidněji, zvednu bradu a podívám se každému ze svých přátel do očí. Oni se na mě nejistě usmějí a já vím, že mi odpustili. Dokonce i Beau se na židli uvolní a Odessa zase zmizí do svého pokoje. Mila se ještě vteřinku zdrží – její pohled je až příliš chápavý – a pak ji následuje.

Ticho však zůstává poněkud napjaté. Lou pořád vypadá, že je jí trochu špatně.

„Byla tu... Přišla dnes ráno moje matka?“ zeptám se po chvíli Reida.

„Ano.“ Odstrčí prázdnou misku. „Přišla z Věže. Otravovala lovce s tím, aby jí prozradili, kde se nacházíš.“

„Chceš říct, že s tím otravovala Jeana Luca.“

Vrhne na mě opatrný pohled. „Tvrdila, že nastal čas na zoufalé kroky.“

„Co jí řekl?“

„Nic. Souhlasil, že nic neprozradí, dokud nebudeš připravená. Prozatím království předpokládá, že jsi stále s Michalem, i když Jean se s touhle věcí zrovna dvakrát netajil.“ Reid zaváhá. „Než jsme v předvečer Všech svatých vypluli k Requiem, informoval chasseury o Les Éternels a oni... no, od našeho návratu nejednají právě diskrétně. Městem se šíří zvěsti o upírech – pravděpodobně už celým královstvím.“

„Cena stříbra prudce vzrostla,“ potvrdí to Beau. „Udržuju přátelské vztahy s místním stříbrníkem a myslím, že by si tě rád vzal za ženu.“

Skoro se tomu zasměju. Skoro. Místo toho spolknou další doušek krve. Chutná zvěřinově a špatně, nečistě, jako zkažené maso v horším dni. Zvedá se mi žaludek. „Nečekala jsem, že Jean Luc bude existenci upírů tajit. Ale i tak je od něj hezké, že utajil aspoň tu moji.“

Reid sbírá prázdné misky ze stolu, aby se mi nemusel dívat do očí. „Říkal jsem ti, že není pravda, že tě nenávidí, Célie.“

Nastává další nepříjemné ticho. Jeho druhá lež.

Svírám ruce v klíně a zírám na své propletené prsty – hladké, bledé a elegantní. Úplně cizí. „Samozřejmě že ne.“

První noc, kdy jsem se probudila jako upír, přišel Jean Luc na večeři. Bylo to první a jediné jídlo, které se mnou snědl. Když jsem vešla do kuchyně, bledá a podivná, přimhouřil oči. Když jsem zvedla misku s vývarem k ústům – vývarem, ne krví, v marné snaze zachovat normálnost –, vyzvracela jsem ho vzápětí přes stůl, protože ho moje tělo nedokázalo přijmout. Lou a Reid bez váhání přinesli pohár s krví, ale ten *pohled* v Jean Lucových očích...

I když jsem krev odmítla – v panice jsem ji rozlila na podlahu –, Jean Luc odešel.

Odešel a už se nevrátil.

Jako bych si vzpomněla na tu noc, bolestivě se mi stáhne břicho a já pevně stisknu čelisti, odhodlaná tentokrát v sobě krev udržet. „Moje matka nebude...“ Ruka mi však vyletí k ústům, když se mi tělo začne mimovolně svírat. *Ne*. Čirou silou vůle polknu a odložím lžici. Dnes večer se nepozvracím. *Ne*.

Beau mě soucitně poplácá po zádech. „Tvoje matka si pořád myslí, že se potuluješ po venkově s nějakým hezkým cizincem. Jeho upírství ji vůbec nezajímá. Upřímně, myslím, že je víc naštvaná kvůli tvému zrušenému zasnoubení než kvůli jeho prahnutí po krvi. Teď jsi mezi aristokraty úplně vyřízená.“

S prudkým zachvěním se nad jeho slovy potlačuju dávení a tuhle bitvu prohrávám, ještě než vůbec pořádně začne. Ta odporná tekutina mě pálí v krku, až ji v zoufalém záchvatu vyvrhnu přes stůl, stejně jako každý večer v tomhle týdnu. Přesně jak předpověděla moje sestra.

Následuje vteřina ticha. Beauova ruka mi zůstává na zádech. A pak, než stačím udělat cokoli jiného než se zděšeně schoulit, se moji přátelé rozpohybují v nacvičené souhře. Lou mávne rukou a krvavé zvratky na jejích pivoňkách okamžitě zmizí. Reid téměř stejně rychle sebere mou misku a odnese ji ke dveřím, zatímco Beau mi odhrne vlasy a Coco mi podá ubrousek, abych si otřela obličej. „To bude v pořádku, Célie,“ řekne upřímně. „Však my na to přijdeme.“

„To nic není, fakt.“ Lou se usmívá, aby mě uklidnila, ale vypadá ještě bledší než předtím. A pivoňky – už nejsou bílé, ale růžové. Nedokážu se na to ovšem soustředit, protože mě zachvátí další vlna nevolnosti a Reid přede mě postaví malý lavor.

Je to tak milé.

Tak ponižující.

„Tak příště zkusíme toho medvěda,“ nadhodí Beau příšerně lehkomyslným tónem.

Beze slova příkřívnu. Protože tohle je teď můj život.

Když moje sestra znovu promluví, téměř cítím její přítomnost za zády, jako by stála přímo za mnou. Jako by tam byla celou dobu. Její prsty jako by mi hladily vlasy a Beau přesune na okamžik oči k pramínkům, které se v příliš nehybném vzduchu lehce vlní, a mírně je přimhouří. *Zabiješ je, viš. Nikdy jsi neměla šanci.*

A najednou je toho na mě příliš – hlas mé sestry, její dotek, přehnaně upřímné výrazy mých nejbližších přátel. „*Ne.*“ Vyštěknu to slovo, praštím dlaněmi o stůl a otočím se, abych na sestru zakřičela, že nikoho nezabiju...

Jenže ona tam není. Samozřejmě že ne. Není tam *nikdo* a stůl pod mýma rukama zlověstně zapraská, Beau s překvapeným výkřikem ucukne a Reid s Coco vyskočí ze židlí. „Célie?“ Lou vstává pomaleji než ostatní a mračí se na prázdný prostor za mou židli. „Co se děje? Co se stalo?“

Beau se otřese, když taky prohlíží prostor kolem mě. „Je tu další duch? Ta... ta ženská? Mila?“

„Mila odešla s Odessou,“ procedím skrz zaťaté zuby.

„Tak někdo jiný?“

„Nikdo jiný tu není.“ Ta slova mezi nás dopadnou jako nože – příliš ostrá i pro mé uši – a on zamrká a ucukne. V reakci na to mi hrudník rozerve stud a okamžitě se pohnu, abych ho – nevím, *utěšila*. On si však udržuje odstup. „Je mi to líto.“ *Je mi to líto, je mi to tak líto.* Ta

slova jako by krvácela z každé části mého těla, až se v té krvi topím – ve své, ano, ale také jejich. Z jejího zápachu mě bolí zuby a v uších mi zní Filippin smích, který se rozléhá po místnosti v dezorientující vlně. „Něco se se mnou děje...“

„Co se s tebou děje?“ Lou se nakloní nad stůl a podezíravě přimhouří oči. „Jestli tu nikdo není, proč jsi křičela? Co se *děje*?“

Reflexivně zavrtím hlavou. „Já nechtěla... nechtěla jsem...“

„Co nám tajíš, Célie?“

„*N-nic...*“

„Lžeš.“

„Ne, já... já ne...“ V tu chvíli mi však z dásní vyjedou špičáky a Filippin smích dosáhne vrcholu. Ohlušuje mě a já zařatými pěstmi tlumím tlak v hlavě, stále se třesu a marně se snažím přesvědčit sama sebe, že to není skutečné. *Tohle není skutečné. Nic z toho není skutečné...*

Nůž uslyším dřív, než ho uvidím.

Zase se otočím a vteřinu předtím, než mi pronikne do zadní části lebky, zachytím jeho stříbrnou čepel. V chodbě za mnou se ve tmě něco pohne. Něco... se tam zavlní. „Závoj,“ vydechnu nevěřičně a přímo před mýma očima se jeho roztržené okraje samy zacelí. Filippin smích okamžitě utichne. Nastane ticho a s ním přijde i nechtutný pocit úlevy. Bezděčně se podívám na své prsty a nevšímám si, jak mě pálí, dokud mi Coco nůž nevytrhne z ruky.

Skutečný nůž.

Tentokrát si to nevymýšlím. I když nevím, co se Filippě v předvečer Všech svatých stalo, bolest v mé ruce je skutečná. Ta trhlina v závoji byla skutečná, což znamená, že osoba, která ho roztrhla, musí být také skutečná... pokud je to vůbec člověk.

Setkám se s Louiným nevěřícím pohledem. „Myslím, že mě straší moje sestra,“ hlesnu.

KAPITOLA TŘI

Jak obcovat s mrtvými

„To, co potřebujeme,“ prohlásí Lou o hodinu později, „je seance.“

Beau opět sedí u kuchyňského stolu, sténá a skládá hlavu do dlaní, zatímco za okny se schyluje k bouři. V dálce duní hrom. „To fakt není to, co potřebujeme, Lou. Seanci nepotřebuje nikdy nikdo.“

„Nesmysl.“ Bledá, ale odhodlaná Lou pobíhá po obývacím pokoji a sbírá všechny nezapálené svíčky, které najde, zatímco já zadržuju dech a sleduju ji s končetinami pevně u těla. V hlavě mi pořád tepe a před očima mám záři. „Pokud si s námi Filippa chce hrát, musíme se naučit pravidla hry, jinak nemáme šanci vyhrát. Ale no tak, nedívej se na mě takhle,“ dodává. „Právě se pokusila zabít Célii. Je jasné, že není naladěná zrovna přátelsky. Copak nechcete vědět proč – a co *chce*?“

„*Ne*,“ řekne Beau rozčileně. „Nikdy jsem ani nechtěl nic vědět *mň...*“

„Nechtěla mě zabít,“ řeknu strnule a pohybuji rty co nejméně. „Myslím, že chtěla, abych se nakrmila... pořádně.“ Ačkoli se nedokážu přimět k dalšímu vysvětlování, ne, když jsou tak blízko, zdá se, že mi rozumějí. Beau zbledne a ucukne, Lou zavrtí hlavou a Coco protočí panenky.

„To je teda podpora,“ zamumlá.

Lou před nás vysype náruč svíček. „Ale proč? Co by mohla získat naší předčasnou smrti?“

„Jsme celkem důležití.“ Beau mávne rukou kolem stolu bez špetky skromnosti, ale má pravdu – tihle čtyři vládou podstatné části království. „Nemá smysl předstírat něco jiného.“

„Možná tu vůbec nejde o nás.“ Reid začne svíčky nutkavě rovnat. „Možná je to mnohem jednodušší – však víte, neštěstí nikdy nechodí samo.“ Pak se obrátí ke mně: „Proč si myslíš, že se tvá sestra na naši výzvu ozve, když po tobě hodila nůž? Nezdá se, že by si chtěla promluvit.“

Odkašlu si. „Nebude mít na výběr.“

Lou se usměje na znamení souhlasu, ale já od nich odvracím pohled a soustředím se na vůni pivoňek v malované váze. Sladká a růžová s nádechem citrusů. Protože nemám čas na tu hlubokou, nekonečnou bolest v žaludku. Filippa právě rozbila krásnou iluzi bezpečí, kterou pro mě vytvořili moji přátelé – a s Filippou bohužel přichází i Frederic.

Nekromant.

Snažila jsem se na něj nemyslet. Přesvědčovala jsem samu sebe, že jeho plány selhaly – nebo alespoň, že Filippou skončily. Že nás možná nechá na pokoji, aby si mohli znovu vybudovat život, který jim Morgane ukradla. Že možná budou s Pip žít šťastně až do smrti a já je nikdy nebudu muset vyhledat.

Náhle vstanu a odsunu vázu s pivoňkami, abych udělala místo pro další svíčky, které mi Lou bez okolků vkládá do rukou. Beau nevěřicně kroučí hlavou, když Lou odběhne hledat křídou. „To je šílené,“ vydechne. „Co když Filippa ani není duch? Co když je teď něco *jiného* a my tímhle malým vpádem vyvoláme všemožné hrůzy...“

Lou si posměšně odfrkne a pokračuje v prohrabávání skříněk. „Lepší je prosit o odpuštění než o svolení.“

„Ne,“ řekne Beau rychle. „Ne, to není.“ Vstane ze židle s široce otevřenýma očima a výrazem plným paniky. „Svolení je *nekonečně* lepší, když jde o svíčky a... a...“ Když Lou najde křídou a nakreslí na stůl

pět dlouhých rovných čar, Beau hlasitě zasténá. „A pentagramy. Co když zaklepeme a otevře někdo jiný?“

Coco mu soucitně pohladí tvář, než se připojí k Lou u stolu. „Myslím, že v tu chvíli přicházím na řadu já.“

„Myslíš?“

Lou pokrčí rameny, naprosto netečně. „Ne že by to kdokoli z nás už někdy dělal, a bez grimoáru La Voisin, který by nás vedl...“

„Žádné kouzlo z té zlé knížky bychom rozhodně neměli...“

„V tom případě se nemusíš bát,“ řekne Lou sladce, „vždyť jsme právě řekly, že je to kouzlo, které jsme vymyslely samy.“

Beau se otočí k Reidovi a hledá u něj podporu. „Snad si vážně nemyslíš, že vytvoření kouzla k vyvolání mrtvých je náš nejlepší plán. Není to náhodou důvod, proč jsme se do tohoto průšvihů dostali?“

Reid zaváhá, podívá se na Lou a Coco a pak přelétne očima k pentagramu nad jejich hlavami. Potom obrátí svůj ustrašený pohled na mě. „Ty ses přece tuhle astrálně promítla, když jsi viděla svou sestru v jeskyni v předvečer Všech svatých. Nemohla bys to, ehm, udělat znovu, abys ji našla?“

„Výborný nápad.“ Beau vítězoslavně zvedne prst. „Vrať se do říše duchů a hledej ji *tam*.“

Tělo mi ztuhne.

„Nebud' pitomec,“ řekne Lou okamžitě.

„Je to příliš nebezpečné,“ řekne Coco ve stejnou chvíli. „Nemáme tušení, co na nás Filippa chystá. Dokud to nezjistíme, Célie by se neměla nikam vydávat sama, a už vůbec ne někam, kam ji nemůžeme následovat.“ Teprve když Beau zamumlá na souhlas, nepatrně se uvolním. Protože pravda je taková, že od předvečera Všech svatých jsem práh říše duchů nepřekročila a teď mě to láká ještě méně.

Naštěstí v tu chvíli vpluje do místnosti Odessa, oklepává dešťové kapky z paraplete a vytáhne ze záhybů sukně malou sametovou krabičku. Aniž by vzhledla, rozepne její sponu a špičku deštníku strčí

dovnitř, načež ho tam zasune celý. Ačkoli na to všichni zíráme, tenhle výjev nám nijak nevysvětlí a místo toho si nepřítomně uhladí šaty a vlasy. Ty jí spadají po zádech jako rozlitá tuš, bouří zcela nedotčené.

Na spodním rtu jí stále ulpívá kapka krve.

Když na ni pohlédnu a ucítím její pach, bolestivě se mi stáhne žaludek, ale ona ji jen setře palcem v rukavici a přistoupí blíž. „To vypadá zajímavě. Vyvoláváme někoho?“

Mila se vrhne za ní, oči rozšířené hrůzou. „Co to je, Célie? Co to děláte?“

Lou si s konečnou platností setře křídou z prstů. „Vyvoláváme Filippu.“

Odessa zvedne obočí. „Ale?“

Neochotně vysvětlím situaci, a když domluvím, Odessa se znovu zaujatě podívá na pentagram, zatímco Mila nevěřícně kroučí stříbrnou hlavou. „To je příšerný nápad. To ses na Requiem nic nenaučila? Mrtví nemají rádi, když je někdo *vyvolává*...“

„Nevíme, jestli je Filippa ještě pořád mrtvá. Možná ano, možná ne. Ať tak, či onak,“ chytím solničku na krbové římse a ignoruji távavé pohledy ostatních, „za pár okamžiků budeme vědět víc. Podle knihy *Jak obcovat s mrtvými* má sůl ochranné vlastnosti. Učenci ji používají k vytvoření kruhu kolem místa, kde vyvolávají duchy...“

„... aby zadrželi okultní bytosti v bezpečné vzdálenosti, ano.“ Odessa ukáže na místo v textu, o kterém jsem právě mluvila. „Předpokládám, že Mila je tu s námi?“ Když přikývnu, tleskne rukama. „Dobře. Možná ji budeme potřebovat. Teď...“ Vezme mi solničku z ruky a nakloní ji na stranu, aby zkontrolovala její obsah. Sůl by měla být nenápadná, jen moře bílých teček, ale já vidím ostré, průsvitné hrany každého krystalu. Připomínají mi sklo. Zrcadla. „Jelikož *my* jsme okultní bytosti, drahá Célie, a sůl nás příliš neodradí, můžeme ji bez obav vynechat. Kruh by se měl nakreslit krví,“ dodává a ukáže na pentagram. „A to nejlépe krví Dame Rouge.“

Všichni se podíváme na Coco, která povzdechne a vytáhne ze skříňky za sebou malý nožík. „Možná bys měla na chvíli odejít z místnosti, Célie,“ řekne stroze.

„Spíš z domu,“ vloží se do toho Beau.

„Bohužel,“ Odessa odhodí sůl a ruce si položí na boky v obchodním gestu, „je Célie jediná z nás, kdo může procházet říší duchů, takže musí zůstat.“ Ke mně dodá: „Pokud však trváš na pokračování své pošetilé hladovky, doporučuji ti zadržet dech a následně se soustředit na něco jiného.“

Zamračím se na ni a pak to udělám. Odessa se zjevně pasovala do role vůdkyně tohoto morbidního rituálu, a protože nikdo nemá lepší nápad – vlastně žádný –, těžko ji můžeme sesadit. „Počkat!“ ozve se Beauův vyděšený hlas a slyším, jak sevřel Coco zápěstí. „To to prostě uděláme tady? Teď?“

„A kdy bys to tak chtěl udělat?“ zeptá se Coco podrážděně. „Až nám Filippa na snídani podřízne zápěstí? Musíme zjistit, co *chce*...“

„Célii už se povedlo odolat naší krvi,“ řekne Beau vášnivě. „A dokáže to znovu! Coco, prosím, tohle bychom neměli dělat...“

„Je to *hrozný* nápad,“ přitaká Mila.

Slyším, spíš vidím, jak se mu Coco vyprostí. Pak si přejede špičkou nože po předloktí a celé mé tělo se při tom zvuku napne – hladkém, mokrém a děsivém. Mé tesáky, které se zabodávají do dásní v přípravě na krmení, na něj reagují. *Soustřed se na něco jiného*. Zoufale hledám v mysli něco, co by mě rozptýlilo. Jako by čekala na povolení, znovu se přede mnou zhmotní Michalova tvář.

Ty zmiz, zavrčím a téměř cítím jeho tichý smích v zádech.

„A,“ hlas Coco halucinaci prořízne, „hotovo!“

Sladká vůně medu zaplaví kuchyň a moje oči se prudce otevrou, když se rána na jejím předloktí s ostrým zaštípnutím krevní magie zacelí. Pentagram na stole se však stále leskne mokrou šarlatovou barvou. *Ach Bože*. Zadržím dech, sednu si na volnou židli a pevně

sklapnu ústa. Počítám každou nitku na své noční košili, zatímco Lou v každém cípu hvězdy zapaluje svíčku.

Když Beau pokračuje v hlasitém protestování, Coco na něj luskuje. „Sedni si,“ řekne ostře a ukáže na prázdnou židli mezi Reidem a Odessou, která s uspokojeným úsměvem poklepe na sedák. Beau se zamračene bez jediného slova posadí, ale záměrně se od ní odsune, načež se otočí k Reidovi.

„Díky za pomoc,“ sykne tiše, tak potichu, že to ostatní neslyší, a sleduje s lítostí a strachem, jak Coco odnáší přebytečnou židli od stolu. „To jsi zrovna náhodou přišel o jazyk, nebo...?“

Reid se podívá na svého bratra a obrátí oči v sloup. „Co přesně jsi čekal, že udělám?“

„No, já nevím, třeba *aspoň něco*...“

„Podívej se, jak Lou vypadá.“ Reid se na židli opře a ještě víc ztiší hlas. Mluví tak tiše, že bych ho ani já neměla slyšet ani vidět drobné svaly kolem jeho očí. Jsou křečovitě stažené vyčerpáním. Je už po čtvrté hodině ráno. Přesto, i když se to snaží skrýt, sleduje svou ženu v kuchyni s neochvějnou intenzitou. „Podívej, jak je bledá.“

Beau se zamračí a následuje jeho pohled. „Mně připadá pořád stejná.“

„Tak se dívej pořádně. Něco není v pořádku. Nechce to přiznat, ale vypadá... nemocně.“ Lehce nakloní bradu a ukáže na pivoňky, jejichž okvětní lístky jsou stále zbarvené růžovou krví jelena. „Taky to cítím – únavu ve svalech. Moje magie. Každý den je to horší.“

„Tvoje magie?“ Beau mu úzkostlivě hledá v tváři. „A ty si myslíš, že to má něco společného s Filippou?“

„Začalo to v předvečer Všech svatých.“

Zamračím se a podívám se na Lou. Vypadá bledší než obvykle – její pihy vystupují ostřeji –, ale její úsměv je jako vždy šibalský. Když si všimne, že se na ni dívám, mrkne na mě.

Beau si hluboce povzdechne. „Až se to všechno podělá, řeknu tomu vyvolanému démonovi, ať tě kouká sežrat jako prvního.“

Reid se temně uchechtne, zatímco si Lou zabere místo vedle něj a Coco ji následuje a posadí se na poslední volnou židli vedle mě. Lehce se mě dotkne ramenem a věnuje mi uklidňující úsměv. „Dobře,“ řekne Lou, rozhlédne se kolem stolu a pokývne, aby nás uklidnila. „Myslím, že jsme připraveni. Měli bychom se, ehm, držet za ruce? Odesso, co ty na to?“

„Držení se za ruce je pro rituál zcela zbytečné, ale pokud vám to uklidní nervy,“ Odessa nejprve podá ruku mně a pak Beauovi, „myslím, že bychom to měli udělat.“

Beau zírá na její nataženou ruku, jako by z ní mohly nečekaně vyrašit nohy nebo možná spíš tesáky, když se jí dotkne. „Prostě ji chyt,“ okřiknu ho, ztrácím trpělivost a okamžitě toho zalituju, když vidím jeho vyděšený výraz. Polknu omluvu. „Prosím, Beau. Musím si promluvit se svou sestrou.“

S posledním neochotným povzdechem co nejopatrněji přijme její ruku a kruh se uzavře. „Dobře. Všichni budeme pečlivě ignorovat, proč toho upírka ví tolik o vyvolávání duchů, a budeme ji slepě následovat...“ Jeho hlas přejde v zaječení, když si všimne Mily, která stále stojí vedle mě.

Samozřejmě. Prostřednictvím spojených rukou se mě teď všichni dotýkají a konečně ji vidí.

Věnuje mu ostrý úsměv. „Ráda vás zase vidím, Vaše Veličenstvo.“ Skloní svou královskou hlavu k ostatním a dodá: „A také mě těší, že poznávám vás ostatní, tedy formálně. Neformálně o vás vím víc, než bych chtěla.“ Skloní se a políbí Odessu na tvář. „A ty, sestřenko...“

„Věděla jsem o tobě celou dobu.“ Odessa drze zvedne nos. „A pokud jde o to, proč toho vím tolik o říši duchů, Vaše Veličenstvo,“ řekne Odessa Beauovi a stiskne mu ruku, když se jí pokusí odtáhnout, „je to tím, že čtu.“

„Píší v těch knihách ještě něco, Odesso?“ Coco varovně pohlédne na Beaua, než stačí odpovědět. „Něco, co bychom měli vědět předem?“

Odessa zlehka zvedne rameno, když se Mila přiblíží, aby si prohlédla pentagram, protože je chtěl nechtěl zvědavá. „Taková magie není věda. Ti, kdo ji neumí ovládat, nikdy plně nepochopí složitost a nuance rituálu, a ti, kdo ji ovládají, málokdy sdílejí svá tajemství.“

„Perfektní,“ zamumlá Beau.

Odessa ho ignoruje. „Teoreticky bys měla být schopná nasměrovat svou krev k závoji, Cosette, kde Célie otevře dveře, které tvé krvi umožní projít a přivést Filippu sem.“

„Jak to funguje?“ zeptá se zvědavě Lou. „Jak má nasměrovat svou krev? Použít ji k přivedení Filippy?“

„Stejně jako když ti léčí rány nebo sleduje tvou polohu.“

„Jde o můj záměr,“ říká Coco a zamyšleně se dívá na pentagram. „Moje krev na něj reaguje a moje magie ji následuje. Ale jak najdu ten závoj?“

Všichni se na mě podívají a já přes oheň v krku polknu a prsty sevřu Odessinu ruku. Nemůžu od pentagramu odtrhnout oči. Nevídím nic jiného než krev. „Ucítíš ho.“ Když je mi odpovědí jen ticho, znovu polknu, zavřu oči a snažím se uklidnit. *Prosím. Prosím, prosím, prosím.* Po několika vteřinách se mi podaří říct: „Je to jako přítomnost, vědomí, jako mrazení na tváři, když tě někdo sleduje. Pojď...“ Aniž bych otevřela oči, zvednu naše propletené ruce a položím je na stůl. „Ukážu ti to.“

KAPITOLA ČTYŘI

Seance

Třebaže zůstávám v kuchyni – nohama pevně ve světě živých –, když volám jméno své sestry do říše duchů, dusí mě známý nevysvětlitelný pocit strachu. „Filippo?“ Skrz trhlinu, kterou jsem udělala v závoji, se snáší povědomý popel. Dopadá na pentagram jako sníh. „Jsi tady?“

Jedinou odpovědí je obzvláště silný hrom, kvůli němuž já i Coco málem vyskočíme z kůže. Lou na druhé straně pentagramu sebou také trhne a zakleje, když se kolenem praští o stůl a převrhne jednu svíčku. Reid sice ucukne, aby se vyhnul horkému vosku, ale spojení s Lou a Beauem, který se se široce otevřenýma očima rozhlíží sem a tam, nepřeruší. „Slyšeli jste to?“

Lou se posměšně uchechtne a oči se jí zalijí slzami bolesti. „Jo, Beau, *všichni* jsme to slyšeli...“

„Ne ten hrom,“ řekne rychle. „Bylo... Někdo se *zasmál*.“

„Já to taky slyšela,“ řekne Mila.

Sevru pevně ruce Coco a Odessy a sleduju Beauův pohled zběsile tékající po kuchyni. „Já jsem žádný smích neslyšela.“

„Já taky ne.“ Na rozdíl od nás ostatních mluví Odessa s předstíraným odstupem, ale její oči září stejně jako ty naše. Drží se stejně pevně. To jsou jasné známky toho, že navzdory svému chvástání se žádné seance nikdy nezúčastnila. Toto zjištění mi však přináší pramalou útěchu. „Určitě jsi něco slyšel?“

„Určitě! Alespoň...“ Beau poohlédne na pentagram, který stále nevinně září ve svitu svíček. „Myslím, že jo. No... *asi* jo.“

Reid se zamračí a snaží se židli očistit loktem, ale vosk už na dřevě ztuhnul a vytvořil křehké vločky. Jako led. „Je to studené.“ Opatrně se na mě podívá, jeho dech se sráží v náhlém chladu, který v místnosti zavládl. „Je to normální?“

„V říši duchů ano.“

Odessa nespouští pohled z pentagramu. „Jaká je říše duchů ještě?“

Mila se přiblíží k mé židli.

„Zvláštní.“ Také upřeně hledím na pentagram a čekám na jakékoli znamení od Filippy – na její husté černé vlasy, které kdysi zářily stejně jako moje, nebo možná na její smaragdové oči či řadu tmavých stehů na tváři. „V říši duchů je všechno stejné jako tady, až na to, že... je to jiné.“

Beau si odfrkne a natahuje krk, aby viděl každý kout kuchyně, a stále hledá zdroj tajemného smíchu. „Už je mi to jasné, díky.“

„Frederic svými experimenty narušil rovnováhu. Porušil zákony přírody. Nevím přesně, jak to funguje – nejsem čarodějka –, ale říše se začaly prolínat ještě před jeho rituálem v předvečer Všech svatých. Mohu jen předpokládat, že se to od té doby, co vzkřísil Filippu, zhoršilo.“ Mrknu na Lou, která napjatě poslouchá, i když se na nohou lehce kolébá. Reid jí pevněji stiskne ruku a jeho zamračený výraz odráží ten můj.

Něco není v pořádku, Célie, řekla mi v parku Brindelle, kde stromy zčernaly a uschly. *Moje magie je nemocná.*

„Můžeš jen *předpokládat*?“ zeptá se Beau nevěřicně.

Vrhnou na něj zamračený pohled. „Jestli to musíš vědět, od předvečera Všech svatých jsem v říši duchů nebyla. Nemám tušení, jak to tam teď vypadá, a upřímně řečeno, ani to vědět nechci.“ Pak se obrátím k Lou: „Co si o tom myslíš ty? Necítila jsi... od Fredericova rituálu nějakou změnu?“

„Něco se děje.“ Než stačí odpovědět, Coco ukáže na místo, kde se kolem pentagramu začaly tvořit ledové krystaly. „Měli bychom to zkusit znovu, Célie? *Bez přerušování?*“ Poslední slova směřuje přímo k Beauovi, který ještě jednou očima prohledá kuchyň, než se sesune na židli. Poraženě. Reidovu ani Odessinu ruku však nepouští.

„Pokračujte,“ zamumlá.

Zvednu hlas, abych přehlušila lomoz bouřky venku. „Jestli mě slyšíš, Filippo... Dostala jsem tvou zprávu, a i když jsem ten nůž v zádech ocenila, pořád mám pár... no, otázek.“

Stejně jako předtím neodpoví a v tichu, které následuje, se naše pohledy setkají. Možná ostatní cítí, jak se mi svírá hrdlo. Možná vidí napětí v mých ramenou, jak mi zbělely klouby prstů, kterými svírám prsty Coco a Odessy. Když Coco lehce cukne, donutím se pomalu vydechnout a uvolnit stisk a Lou se na mě rychle usměje, aby mě uklidnila. Snažím se jí úsměv oplatit. Opravdu se snažím, ale jedna moje malá součást touží zavřít oči, smýt pentagram a na všechno zapomenout.

„Pip?“ zkusím to znovu.

Krystalky se šíří po stole dál.

Když mi sestra stále neodpovídá, moje frustrace se roztříští ve dvě vlny zklamání a úlevy. Obě mě zaplaví, když další mohutný hrom otřese kuchyní a svíčky se zakomíhají. Možná měl Beau pravdu. Možná byl celý tenhle plán od začátku odsouzený k neúspěchu. A navíc *hloupý*. Filippa po mně hodila nůž, tak proč jsem si myslela, že se teď znovu objeví? Protože jsem to tak chtěla? Odolávám nutkání posmívat se sama sobě, posmívat se našemu po domácímu vyrobenému pentagramu a svíčkám vonícím po medu. Nikdy jsem nedokázala svou sestru k ničemu donutit, s magií ani bez ní. Náš vztah byl vždycky přesně opačný, že?

Nejsi na tyhle hry už trochu moc stará?

Vzpomínky na naše dětství mě teď trápí, vklíněné mezi rozbitou hrací skříňku a stříbrný nůž. Otevřené okno. Bolestná touha po tom,

co mohlo být – co *mělo* být –, kdybychom jen byly dost statečné to zkusit.

Další záblesk a v zářivě bílém světle se pod Reidovou kůží mihne něco vyhublého. Něco bílého, něco *kostnatého*. Při tom pohledu se mi zastaví myšlenky, žaludek se mi sevře, jako bych zakopla, ale když nevěřicně zamrkám, jeho tvář je zase normální. Žádná lebka.

Dost, Célie, pokárám se. Soustřed' se.

„Proč ji nepřivolává krev Coco?“ ptá se Reid. „Myslel jsem, že magie ji nějak přiláká. Že ji k nám přitáhne.“

Odessa se zamyšleně dívá na pentagram, jako by to byla hádanka, kterou nedokáže vyřešit. Nevšimla si ledu, který se jí tvoří ve vlasech. My ostatní však ano a Beau na ni zírá, zatímco Odessa říká: „Krev by měla Filippě umožnit překonat prostor mezi námi, podobně jako Célie dokáže cestovat ve spánku. Možná ji však k tomu nemůžeme donutit, pokud ona sama nechce nebo nemůže.“

Když znovu uhodí blesk, začnou se prameny mých vlastních vlasů beztlížně vznášet kolem mé tváře. Zaháknu nohu za stůl, aby moje židle zůstala na podlaze. „Nevím, co to je,“ řeknu s rostoucím neklidem v hlase, „ale tohle by se nemělo dít. Měli bychom přestat, než...“

Svíčky v reakci na to vzplanou.

Všichni ucukneme a s vytřeštěnýma očima sledujeme, jak se stůl začíná otáčet – nejprve pomalu, pak stále rychleji, až se svíčky rozletí všemi směry. Namísto toho, aby spadly na podlahu, však visí nad našimi hlavami jako přízračné prsty loutkáře a kapající vosk stéká Reidovi a Beauovi na hlavu.

„Aaa!“ Beau vyskočí od stolu, poruší kruh a chytí se za své překrásné vlasy. „Nech toho, Lou! To *není* vtipné...“

„To nedělám já!“ Lou znovu zakolísá a zvedne si nevěřicně ruku k nosu, ze kterého jí teče krev. Odessa mi téměř zlomí zápěstí, když se vrhnu vpřed a narazím do stolu, než opět přinutím své tělo ke klidu.

Moje plíce přestávají dýchat. Lou se v panice snaží krev odčarovat, ale mávnutím jejího zápěstí místo toho uschnou pivoňky ve váze opodál. Zkrouť se a scvrknou, jako by byly nemocné, a Lou se podlomí kolena. Reid ji zachytí právě ve chvíli, kdy další záblesk osvětlí kuchyň. Osvětlí jejich *lebky*.

Coco se jí vrávoravě vydá na pomoc, ale po jediném kroku se zastaví, víčka se jí zatřepotají a pak se jí zorničky obrátí vzhůru. Beau k ní v panice přiskočí. „*Coco...*“

Její tělo sebou však při dalším úderu hromu škubne a ona zamrká a zavrtí hlavou. „Jsem v pořádku,“ uklidňuje ho a nevěřicně si otírá krev, která jí teče z ucha. „Aspoň *myslím*, že jsem v pořádku...“

„Co se to *děje*?“ Lou se rozhlíží po místnosti a snaží se vstát. „Je Mila pořád tady, Célie?“

Neodvažuju se otevřít pusu a odpovědět.

„Já nevím, co se to děje!“ Mila se sesune na zem jako pytel brambor, ale kromě mě ji nikdo neslyší. „Je to... Cítím se *těžká*,“ říká udiveně. „Célie, závoj... Musí být...“

Moje prsty sklouznou z okraje stolu a Melisandre vyskočí zpod pohovky a zamotá se Beauovi pod nohy. Se zanářádáním se skácí na kolena, aby se jí vyhnul, ale Melisandre už tam není: s pronikavým mňouknutím se vznesla do vzduchu jako svíčky a levituje mu nad hlavou. Moje židle se už také pohupuje mezi měděnými hrnci.

Beau zuřivě mává rukama, aby odehnal svíčku, která mu útočí hlavu. „Musíme to ukončit!“

Má samozřejmě pravdu. Volala jsem Filippu, ne tuhle podivnou magii, ale nedokážu se pohnout – ani *dýchat* –, zatímco Lou a Coco se krčí u okna a při každém záblesku se chvějí. Z obou teď teče čerstvá krev. I Reid vypadá slabý a nejistý, když leze na židli, aby zachránil Melisandre. Mila pod ním zírá na jantarovou barvu, která se jí rozlévá po rukou. Odessa teď připomíná děsivou ledovou sochu, její krása je ostřejší a jasnější než předtím a vlasy jí zdobí rampouchy, které se

třpytí jako diamanty. Stůl se stále točí. Vytváří průvan, ve kterém se Beau snaží znovu najít pevnou půdu pod nohama. „*Célie...*“

V příštím okamžiku však z pentagramu vybuchne bílé světlo a studený vítr nám odfoukne vlasy dozadu. „Nikdo se nehýbejte,“ nařídí nám Odessa ostře, ale Mila už otočila bradu k pentagramu. Její oči se rozšíří hrůzou z toho, co tam uvidí.

„Někdo přichází,“ zašeptá.

Nemůžu si pomoci a nakloním se v očekávání, horko mě pálí v krku, když se sunu blíž. „Filippo?“

Nikdo neodpovídá. Celá místnost jako by zadržela dech, když to podivné světlo opět zmizí. Svíčky jednou, dvakrát zablikají, než je zhasne neviditelná síla.

Všechny. Najednou.

Následuje těžké, živé ticho – tísnivé a nepřírozené –, jako by se právě nějaká velká šelma probudila z hlubokého spánku a poprvé se nadechla. „Kurva,“ řekne Lou třesoucím se hlasem. „Kurva, kurva, *kurva...*“ Ticho pak vyprchá a kuchyni zaplaví ohromující vůně růží – růží a kouře ze svíček. Ten se k nám vine jako prsty ve tmě a já se dusím, když se mi ovíjejí kolem krku.

To není Filippa.

V slepé panice couváme a já se snažím vytrhnout svou ruku Odese, snažím se přerušit spojení, najít pentagram. Odessa se však odmítá pustit a ani svým upířským zrakem skrz tuto temnotu nevidím. Stíny zůstávají neproniknutelné. Kdyby mi nesvírala ruku – jako svěrák, jako by na tom závisel i její život –, měla bych pocit, že jsme po hlavě skočili do absolutní nicoty. Do propasti.

„Co se to děje?“

Beauův hlas zazní přes náhlé skřípání židlí a zběsilé *bum, bum, bum* srdcí mých přátel. V příštím okamžiku do mě vrazí a vtáhne mě do náruče spolu s Coco, která rychle řekne: „Všechno bude v pořádku...“

I ona však zní vyděšeně, srdce jí buší a v mých uších je ten zvuk přímo *oblušující*. Ostrá vůně její krve se mísí s kouřem a růžemi, až se mi hlava točí v deliriu smyslů. Její prsty se mi zarývají do paže. Beauovo srdce bije o mou tvář. Je tak teplé. Tak hypnotické.

„Soustřeď se, Célie.“ Odessa mi stiskne ruku, až to zabolí, ale já nemůžu – *nemůžu* – a bez zrakového vjemu je nápor vůní příliš silný. Teď cítím růže, cítím strach, *magii* a moje tesáky se prodírají ven, když mi po kůži přejede něco páchnoucího – méně vůně nebo chuťi a více vědomí. Jako by mě někdo sledoval. Ne. Jako by mě někdo *našel* a tíha jeho pohledu hrozí zadusit mé vědomí, dokud se také nestanu temnotou. Oči se mi protácejí. „Soustřeď se na můj hlas,“ říká Odessa, teď hlasitěji, zatímco se Lou a Reid potácejí temnotou a hledají světlo. „Musíš zacetit závoj...“

„Sirky jsou na krbové římse,“ řekne rychle Reid.

„Nejsou tady...“

Za okny uhodí další blesk a osvětlí ruku v rukavici, která se sápe skrz pentagram.

Všechn vzduch v místnosti jako by rázem zmizel. „Co je *to*...?“ ozve se vyděšeně Coco, ale v příštím okamžiku ruka udeří a vrhne se na nás, zatímco ohlušující hrom rozřízne noc vejplů. Stůl se otřese. Na podlahu spadne měděný hrnec. Opět se ocitneme v temnotě, a ačkoli mě ruka popadne za rukáv, Odessa se pohybuje nadpřirozenou rychlostí a táhne mě pryč, mimo její dosah.

Ruka místo toho dopadne na Beaua.

S přidruženým zaklením se vrhne pryč a Coco vykřikne, temnotu naruší prudký pohyb. Než se stačím zorientovat, než stačím udělat cokoli jiného než zakopnout o někoho, kdo voní jako Reid, svíčka znovu vzplane, jasněji a silněji než předtím. Je teplejší. Osvětluje rozmazaný pentagram na stole. Osvětluje Coco, která se nad ním sklání a lapá po dechu, s dlaní pokrytou krví z čar, které rozmazala. Zničila je. Přerušila rituál a ruku zapudila.

Vůně růží však přetrvává, stejně jako tma. Rozmazává okraje mého zorného pole, poskvřňuje tváře Reida a Odessy, kteří se na mě znepokojeně dívají. „Célie?“ Reid mě chytí za loket, aby mě podepřel, a snaží se mi pohlédnout do očí. „Co se děje? Potřebuješ si sednout?“

„Já...“ Moje oči se znovu zamlžují a kolena se mi podlamují. „Cítím se slabá.“

Cítím se divně.

„To jsou tvoje nadledvinky.“ Odessa mě chytí za druhý loket a vede mě ke stolu. *Závoj*. Stále nad celou scénou nevinně povlává a já po něm natahuju ruce, aniž bych viděla jeho okraje. Neohrabaně ho svážu a znovu se opřu o Odessu. Když se na nás ostatní dívají s otevřenými ústy, řekne: „Kůra nadledvinek produkuje hormony spojené se stresem a dlouhodobý stres zvyšuje chuť k jídlu.“ Ke mně pak dodá: „Od své smrti ses pořádně nenajedla.“

„To není tím,“ zaprotestuji slabě a opravdu to tak není. Ať už to bylo cokoli, připadalo mi to povědomé, jako bych to už někdy zažila, jako bych to už znala, ale... jak je to možné? Zatřesu hlavou a celý pokoj se s tím pohybem zakymácí. Takovou tmou jsem viděla jen jednou. Zažila jsem ji jen jednou.

„Jamais vu.“ Lou stojí v úzkém prostoru mezi skříní a krbem, ruce zkřížené a tělo skrčené, jako by se snažila zmizet. Vítr venku nyní dosáhl vrcholu. Vyráží proti stěnám a okenním tabulím, jako by byl odhodlán se k nám za každou cenu dostat a vniknout do zlověstného ticha kuchyně. „Taky jsem to cítila.“

„*Nikdy neviděno.*“ Odessiny oči se zalesknou zájmem a ona znovu vyloví svou malou sametovou krabičku. Otevře víko, strčí celou ruku do jejích útrob a několik vteřin se v ní přehrabuje, než vytáhne obrovskou knihu. Beau na ni zůstane hledět s otevřenými ústy, zatímco Odessa listuje stránkami z tenkého papíru, až najde tu správnou. „Jev, kdy člověk zažívá situaci, kterou zná, ale která mu zároveň připadá neznámá.“

Reid se přede mnou přikrčí. „Byla to Filippa?“

„Nemyslím si.“ Zavrtím hlavou, zatímco se o mě znovu pokouší závrať. „Ta by si takové rukavice nikdy nenasadila a nebylo to – *ne-měla jsem pocit*, že je to ona.“

„Frederic ji sešil z kousků kůže jiných lidí,“ připomene Coco. „Možná teď takové rukavice nosí.“

„Co budeme dělat?“ zašeptá Lou.

Otírá si krev z nosu hřbetem ruky. Ale já ji pořád vidím. Leskne se ve světle svíček a je jasně červená. Odvracím pohled a instinktivně se otočím k Mile. Ještě nic neřekla ani se nepohnula ze svého místa vedle stolu. Jen upřeně zírá na rozmazaný pentagram s pevně sevřenými čelistmi a lhostejným výrazem. Chladným výrazem.

Připomíná mi Michala.

„Milo.“

Zdá se, že můj hlas k ní doléhá velmi dlouho, ale když se tak stane, zvedne tvář a řekne: „Musíme najít tvou sestru.“

„Myslíš... myslíš, že za to může ona?“ Naprázdno polknu, každé slovo mě stojí strašné úsilí.

„Myslím, že se tu děje něco velmi zlého, a pokud se Filippa skutečně vrátila ze záhrobí, mohla by vědět co.“ Její stříbrné oči těkají k Reidovi, Lou a Coco – ty dvě stále lapají po dechu – a pak se vrátí ke mně. „Jsi si jistá, že ji chceš najít, Célie?“

Dlouze se na sebe zadíváme. Ačkoli by dobrá sestra řekla ano – ačkoli *chci* říct ano –, odpověď mi nečekaně uvízne v krku. Možná proto, že už svou sestru nepoznávám; nepoznávám ani sama sebe, což z nás dělá naprosté cizinky. Filippa, kterou jsem znala, by po mně nikdy nehodila *nůž*. Nikdy by se nevysmívala mé bolesti. Až na to, že...

Ty totiž svět bez slunečního světla nikdy nepoznáš, vid? Ne naše milá Célie.

„Já... myslím, že nemáme na výběr,“ řeknu a zapudím hořkou vzpomínku na náš poslední rozhovor. „Pokud moje sestra ožila, musíme

to vědět.“ Situace se však ukázala jako nebezpečná pro všechny, a pokud se do toho zaplete Mila, nevím, jak Filippa zareaguje. Nevím, co Filippa může *udělat*. „Možná bych měla jít místo tebe já.“

„Ne,“ zamítnou ten nápad jednohlasně Lou, Reid, Coco, Beau a Odessa.

I když slyšeli jen polovinu rozhovoru, zdá se, že si dali dohromady dost informací, aby ho pochopili. „Buď rozumná, Célie,“ řekne Reid.

Beau nevěřicně zavrtí hlavou. „Mila je *duch*...“

„... a upíři mohou zemřít,“ dořekne Odessa. „Máš hodně co ztratit, i když předstíráš, že ti na tom nezáleží.“

Za jiných okolností bych možná protestovala, ale čím méně teď mluvím, tím lépe. Před očima mi pulzuje krvavě červená barva. Jako by vycítila můj vnitřní boj, Mila přikývne, její výraz ztvrdne, narovná ramena a vypne se do plné výšky. „Budu opatrná, Célie.“

Než jí stačím poděkovat, odejde – propluje oknem směrem k Saint-Cécile – a domem se rozlehne hrom. Nejen domem, taky mou *hlavou*. Chytím se stolu, abych se udržela na nohou, zatímco mě Reid podrží za loket. Pořád se cítím divně. Dezorientovaně.

Hladově.

Následuje další hrom, který rozezní měděné hrnce.

Pak další.

A další.

Trvá několik vteřin, než si uvědomím, že ten dunivý zvuk vůbec není hrom. Dokonce i Beau se otočí ke dveřím, než mi to dojde. Protože – někdo přichází. Někdo *klepe*. Zamračeně se podívám na hodiny na krbové římse, zatímco se dveře otřesou dalším úderem. Ručičky ukazují půl páté ráno.

Ať je to kdokoli, nepřichází na čaj.

Lou hlasitě polkne, vystoupí ze svého úkrytu a pohledem přeje-de od pentagramu ke dveřím a k Reidovi. „Měli bychom... ehm... otevřít?“

„Zbláznila ses?“ zeptá se Beau tiše a nevěřicně. „Právě jsme přivolali *démona*...“

„Nevíme, jestli to byl démon.“ Reid se narovná, stále upřeně zírá na dveře, ale můj loket nepouští. „Ať je to kdokoli, možná potřebuje naši pomoc – a pochybuju, že by démon klepal, než vejde.“

„Je mi úplně jedno, kdo to je.“ Coco si nepřítomně tře paže, jako by se chtěla ohřát. „Může se vrátit později. Po tom, co se právě stalo, si potřebujeme odpočinout...“

Nakonec ale jejich hádky nemají žádný význam.

Nic nemá téměř žádný význam.

Protože s posledním ohlušujícím úderem se vchodové dveře rozletí, vyletí z pantů a na prahu odhalí Michala Vasiljeva – promočeného a rozzuřeného. „Nazdar, kočička,“ řekne skrz zaťaté zuby a jeho oči jsou to poslední, co vidím, než se mi zastaví dech, srdce se mi sevře a kolena se podlomí.

KAPITOLA PĚT

Osud horší než smrt

Probudím se v objetí silných paží.

Na okamžik mi srdce nedočkavě poskočí a oči se mi prudce otevrou...

Modré duhovky.

„Reide,“ vydechnu a chutná to jako zklamání.

Se znepokojeným výrazem mě drží v náručí a sleduje Lou, která stojí u dveří zády k nám, ruce v bok a celé tělo se jí chvěje vztekem. Rychle odvrátím pohled. Soustředím se místo toho na Reidovu bradu. Musel mě zachytit, když jsem se zhroutila, což od něj bylo velmi galantní. Velmi milé. Od chvíle, kdy jsem zacementovala závoj, se zřejmě cítí lépe. Do tváří se mu vrátila barva a jeho pohyby jsou rozhodné.

Dívám se na něj skrz řasy a snažím se být naprosto nehybná a nenápadná. Možná bych mohla prostě zavřít oči a předstírat, že jsem se vůbec neprobudila. Nikdo by to nemusel vědět. Nikdo by nepojal podezření. Pro všechny by bylo lepší, kdybych zůstala potichu –nejlépe spala –, zatímco se Lou postará o našeho nečekaného hosta. *Ano*. V duchu přikývnu a znovu zavřu oči. Lou teď už také vypadá mnohem silnější, takže bych asi měla...

„Vím, že jsi vzhůru, Célie.“

Z Michalova tichého a příjemného, *až příliš* příjemného – téměř konverzačního – tónu mi naskakuje na zátylku husí kůže. Přesto se

zachvěju. Naposledy, když jsem jeho hlas slyšela, jsem se vznášela nad ním a sledovala, jak se se svými zlomenými údý táhne ke mně, přibližuje své krvácející rty k mým a šeptá: „*Prosím, zůstaň.*“ Té noci mě proměnil v upíra. Zradil všechna svá přesvědčení, aby mě zachránil.

A pak mě poslal pryč.

Držím oči pevně zavřené.

„No tak, kočička,“ domlouvá mi a láká mě, jeho oči se mi téměř bolestivě vpíjí do tváře. Musí vidět, jak se při tom oslovení chvěju – jak mě Reid v reakci na to pevněji obejmě –, protože jeho hlas mírně potemní, když řekne: „Nikdy jsi nebyla zbabělá. Kvůli mně s tím nezačínej.“

„To snad nemyslíš vážně.“ Louin ostrý hlas prořízne napjatou atmosféru v místnosti jako nůž. Ať ji během seance sužovalo cokoli, zjevně to pominulo. „Nemáš právo s ní mluvit. Měli jsme *dohodu*, Michale, že budeš respektovat její přání a necháš ji na pokoji...“

„... s tím, že ty se o ni postaráš.“ I když promluví k Lou, stále cítím jeho pohled, který zůstává upřený na mou tvář a nutí mě, abych se na něj podívala. A určitá malá, nestydatá část mě to chce udělat. Větší část je ovšem přesně tak zbabělá, jak Michal naznačil – protože se na něj teď podívat nedokážu. Po všem, co se mezi námi stalo na Requiem, prostě *nemůžu*. „Zjevná chyba,“ zamumlá, „protože se zdá, že jsi vyhověla jejímu přání zemřít.“ Pak dodá ještě tišeji, přímo ke mně: „Kdy ses naposledy nakrmila?“

Odpověď mi uvízne v krku, ale Lou se navzdory slabému bušení svého srdce jako vždy chopí příležitosti. Každý sval v Reidově těle se napne, když zavře: „Ona s tebou nechce mluvit, a pokud si opravdu myslíš, že touží po smrti, nedivím se jí. Takže teď se budeš bavit se mnou. A jak se opovažuješ dělat si domněnky o tom, jak jsme se o Célii starali? Nemáš ani tušení, čím si prošla...“

„A ty ano?“

Při nebezpečném tónu jeho hlasu mi na zádech naskočí husí kůže. Ačkoli mě moje větší část nutí, abych držela oči zavřené – a ignorovala Michala v naději, že celá tahle situace prostě *zmizí* –, ta menší část ho zná lépe. Jestli přišel až sem, má k tomu důvod a neodejde, dokud ho neodhalí.

A tak už nedokážu odolat pokušení. Stále zadržuju dech a skrz řasy se na něj opatrně podívám.

Opravdu tam stojí.

Myšlenky se mi při pohledu na něj, na ztělesněný obraz zuřivosti, rozletí do všech stran – je mnohem větší než v mých vzpomínkách. Mnohem temnější. Jako mstivý anděl nebo nějaký prastarý bůh. Zahalený do černé, se stříbrnými vlasy rozpuštěnými kolem tváře, by neměl existovat na tak obyčejném místě – neměl by existovat mimo mýty a legendy –, a přesto tu je.

A je *zničující*.

„Nemůžeš pro ni nic udělat, Michale,“ říká Lou, jeho nevyřčená výzva ji očividně dráždí. „Měl bys odejít, než se naštvu.“

„Mluvíš jako dítě,“ odbyde ji Michal, „které nikdy nevidělo opravdový hněv.“

Lou se chvějí prsty. „Já nejsem dítě...“

„Tak mě pozvi dovnitř.“

„Ani mě nehne.“

Michal, promočený deštěm a zahalený nocí, se s těžko skrývaným sebeovládáním drží zárubně. Ruce má ztuhlé, ramena nahrbená. Dřevo však pod tlakem stále trpí a od jeho prstů se šíří jemné prasklinky. Upírá na Lou výhrůžný pohled. „Na tvém stole jsou zbytky pentagramu, Louise le Blancová, a tvá kuchyně voní růžemi a krví. Ačkoli si netroufám *odhadovat*, co jsi dnes v noci provedla, bylo by dobré, aby se Célie dokázala udržet na nohou i bez pomoci tvého manžela.“ Jeho černé oči se setkají s mými, zatímco se oblohou za ním míhají blesky. Jiskří zlobou – ke mně, k Reidovi, k roztroušeným

svíčkám i zakrvácenému pentagramu za námi. „Byla jsi velmi pošetilá,“ řekne tiše, „ohrozila jsi sebe i všechny kolem.“

V tu chvíli mě zaplaví horko. Ostré, žhavé horko. Vyhání ze mě veškerý instinkt schovat se. Vyhání ze mě veškerý instinkt dělat cokoli jiného než mu zakroutit krkem. „*Já?*“ zavrčím a vmžiku se vymaním z Reidova objetí. Jen Michalovy oči jsou dost rychlé, aby ten pohyb zachytily – a to také udělají, zúží se na štěrbinu, když pod návalem závratě zakolísám. Reid se mě pokusí podepřít, ale odstrčím ho. „To říká upír, který *přísahal*, že nikdy nevytvoří dalšího, protože – cituji – *naš osud je horší než smrt?* Pamatuješ si to, Michale? Nebo,“ přiblížím se a uhnu Coco a Beauovi, kteří se mi také snaží pomoci, „tě můj osud vůbec nezajímá? To tě nezajímal ani ten *Milin?*“

Michalův obličej okamžitě ztvdne.

Zašla jsem příliš daleko.

Ale ne. Zavrtím hlavou. *Je mi to jedno.* Je mi jedno, jestli mu ublížím. Je to *všechno* jeho vina, a když zakopnu o Lou, která mě obejmě kolem pasu a voní jako pokušení, tesáky se mi mimoděk prodlouží. Voní jako zapomnění. S prudkou bolestí v hlavě ji taky odstrčím. Protože ani ona se mě nesmí dotknout – nikdo se mě už nikdy nesmí dotknout – a já zatínám zuby a toužím si vytrhnout každý ten hnusný tesák z čelisti. Rozlámat je, *roztříštit* je. Rozdrtit je na prach pod svou botou.

Když se opřu o rám dveří, před očima mi vybuchují hvězdičky a dřevo pod Michalovým rukama praská. S planoucím očima se mírně nakloní, jako by se na mě snažil dosáhnout, ale neviditelná síla ho drží zpátky. A já si to vychutnávám. Vychutnávám si tu kontrolu. „Opustil jsi mě,“ zašeptám. „Udělal jsi ze mě *tohle*,“ ukážu na svou tvář, na své tělo, které je mi zároveň známé i cizí, „a poslal jsi mě pryč.“

„Ten, kdo odešel, jsem nebyl já, Célie,“ řekne temně.

„Nikdy jsem nechtěla být jako ty.“

„Měl jsem tě radši nechat umřít?“

„Já jsem ale umřela!“ Ta slova se ze mě vyřinou jako voda z prasklé přehrady a já si přitisknu ruku na živůtek, přímo nad místo, kde by mělo bít moje srdce. Kde už nikdy bít nebude. Jako vždy sleduje každý můj pohyb, ale tentokrát – tentokrát polkne a odvrátí zrak, jako by se na mě už nemohl dívat. Já už to taky nesnesu. „Tohle tělo – mi nepatří, Michale. Je mi *cizí*. Touží po krvi – stejně jako ty a zbytek tvé *ubohé* rodiny –, což znamená, že mu nikdy nebudu moct věřit.“ Když otevře ústa, aby mi odporoval, znovu zavrtím hlavou. Před očima mi tančí hvězdičky, ale přeruším ho. „Sám jsi to řekl – když se upíří krmí, ztrácejí kontrolu. Proto jsi byl tak rozložený, když jsem tě v tom podkroví vyléčila. Věděl jsi, že jsem se vystavila nebezpečí. Věděl jsi, že by sis mohl vzít víc, než jsem ti chtěla dát, a měl jsi pravdu.“ Můj hlas se na konci zvedne, zlomí se a za očima ucítím nesnesitelný tlak, když otevřu ústa, abych řekla: „*Bože*, měl jsi pravdu...“

V tu chvíli mě však začnou dusit plameny v hrdle.

Slova mě pálí v krku, jsou žhavější než pekelný oheň a já lapám po dechu bolestí a *šokem*. Je to jediný zvuk, který dokážu vydat, zatímco křečovitě svírám svůj límec.

Očekávám, že uvidím kouř. Ale žádný tu není – ani oheň – a Michalův pohled se nevysvětlitelně zjemní, když se na mě dívá. Naplní se lítostí. Výčitkami. Skoro jako by – jako by *věděl*, co jsem se právě snažila říct.

„Co se děje, Célie?“ Louina ruka se vznáší ve vzduchu, jako by se v poslední vteřině zarazila, aby se mě nedotkla. „Co se stalo?“

„Já jsem nemohla... Snažila jsem se...“

Michalovy prsty se zatnou do rámu dveří. Odvrátí pohled a upřeně se dívá kamsi přes moje rameno. „Vyslovit jméno Páně?“

Při pouhé zmínce o Bohu mnou projede přízračný plamen. S bolestným výrazem zírám na Michala, neschopná uvěřit tomu, co se

právě stalo, zatímco si tisknu hrdlo. Mé ruce ho bezmocně obepínají.
„Jak jsi to věděl? Co se to se mnou děje?“

Stále se odmítá setkat s mým pohledem. Jeho čelist se však sevře.
„Upíří o svatých mluvit nesmějí.“

„Tak jak jsi to udělal *ty*?“ zeptá se Coco obviňujícím tónem.

„Mám za sebou léta cviku.“

Podlaha se začne znovu naklánět, zatímco přemýšlím o důsledcích takového jevu. „To znamená, že už nikdy nesmím vyslovit J-j-jeho jméno?“ V krku mi vystřelí nový plamen a já se zlomím v pase a vykřiknu: „Nikdy?“

„To je v pořádku, Célie.“ Lou se už nedokáže ovládnout a položí mi konejšivě ruku na záda. Stále páchne krví. „Nemusíš říkat jeho jméno nahlas, abys věřila.“

Ostatní se rychle přidávají k jejímu hlasu ve sboru hořkosladkých lží.

„Ano,“ přizvukuje Coco. „Všechno bude v pořádku. Tímhle se nic nemění...“

„Dýchej, Célie,“ radí mi Reid. „Prostě *dýchej*.“

Ale já nemůžu dýchat – nepotřebuju dýchat – a – škrábu se na hruď, na svém příliš klidném srdci, a nutím ho, aby znovu začalo bít.
Tvůj osud bude horší než smrt.

Michalova slova slyším, jako by přicházela z velké dálky, z jiné doby. Z jiného života.

„Je mi to líto, Célie,“ říká teď a myslí to vážně.

Vím, že to myslí vážně.

Hrudník se mi ještě pořád vzdouvá vzteky, a když zvednu hlavu, abych se na něj podívala, po tvářích mi stékají slzy. V tu chvíli ho možná nenávidím – tohohle krásného, strašného anděla, který se zřítíl do pekla a stáhl mě s sebou. Jak jsem mohla vědět, co nás čeká, když jsem mu slíbila, že s ním zůstanu? Neřekl mi to – já se neptala – a teď za to musíme zaplatit oba. V uších se mi ječivě ozývá staré rčení mé